

Na jarenlange stilte lijkt 1999 het beginpunt te markeren van een nieuwe stroom van massale protesten. We hebben ons krachtig uitgesproken tegen zinloos geweld door protestmarsen en het dragen van lieveheersbeestjes. Massaal lieten we onze afkeur blijken van het seksueel misbruiken van kinderen. Pedoseksuelen moeten uit de kinderbuurt verdwijnen en opgesloten worden. Vervolgens zijn we heftig verontwaardigd over drank- en drugsmisbruik, (voetbal) vandalisme en natuurlijk over het niet of slecht ingrijpen in oorlogsgebieden.

De Stichting Ideële Reclame (SIRE) doet mee met de boodschap **'de maatschappij, dat ben jij'**. En sinds kort loopt er een campagne tegen het gebruik van slag- en steekwapens: 'heb 't lef, wapens weg'. Kortom, Nederland heeft weer een stem, we hebben weer een mening, we spreken ons weer uit!

Helaas hebben we met al deze protesten helemaal niets gezegd. Iedere keer weer wordt er een non-statement uitgedragen. Een non-statement is een uitspraak die niets toevoegt, die niets zegt en die al helemaal geen standpunt inneemt. Het is een 'waarheid als een koe'. Het zijn warme broodjes zonder inhoud.

Lekker klinkende woorden met uitsluitend retorische waarde. Iedereen is immers tegen (zinloos) geweld, seksueel misbruik, drankmisbruik, et cetera. Door massaal te 'protesteren' tegen deze zaken, zeg je dus eigenlijk niets. Waarom doen we dit dan?

Het is een 'waarheid als een koe'. Het zijn warme broodjes zonder inhoud.

Ten eerste kunnen we door het maken van allerlei non-statements onze onkunde tot het oplossen van deze problemen verdoezelen. Niemand hoeft op deze manier toe te geven dat we, ondanks alle vooruitgang, nog steeds geen volledige controle hebben over onze maatschappij.

We schuiven de schuldvraag van ons af door abstracte begrippen als het individualisme en het afgenomen respect of door de direct aanwijsbare daders (geweldplegers, pedoseksuelen) de schuld van grote, complexe maatschappelijke problemen te geven.

Ten tweede geeft het maken van non-statements een lekker gevoel: we verheerlijken onszelf ermee. Wat zijn wij toch goed dat we ons massaal afzetten tegen zinloos geweld. Er komen gevoelens los van warmte, saamhorigheid en liefde. Iedere keer spreken we ons tegen iets uit en daarmee vóór onszelf.

Deze zelfverheerlijking kan al snel leiden tot een gevoel van superioriteit. Al die massaprotesten blazen ons ego enorm op.

Een goed voorbeeld is wellicht de recente veroordeling van SIRE door de Gehandicaptenraad. SIRE zou zich met hun vuurwerkcampagne discriminerend hebben uitgelaten over gehandicapten. Maar in plaats van zelf met dit probleem aan de slag te gaan, wierp de Gehandicapten-

raad zich op als slachtoffer. Hiermee verdoezelt de Raad dat zij ook niet weet wat zij moet doen met het probleem van discriminatie. Ze verheerlijken zichzelf door 'wij worden gediscrimineerd' te roepen. SIRE heeft natuurlijk nooit willen discrimineren. Iedereen is immers tegen discriminatie (weer zo'n non-statement).

SIRE heeft Nederland wel een spiegel voorgehouden hoe jongeren met elkaar om kunnen gaan als het gaat om gehandicapten. Het beeld dat we in die spiegel zien is zeker niet mooi, er ligt een groot probleem. Maar in plaats van zelf actie te ondernemen, schuift de raad SIRE de Zwarte Piet toe. Het probleem van discriminatie van gehandicapte jongeren is onbesproken gebleven.

Het is duidelijk dat het maken van non-statements ons een heerlijk gevoel geven. Problemen oplossen doet het echter niet. Laten we daarom zelf eens het conflict opzoeken, zelf het boetekleed aantrekken en onze onkunde erkennen in plaats van constant slachtoffer te spelen en ons te wentelen in een poel van zelfverheerlijking.